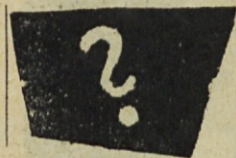

naša luč

ŠTEVILKA

9

Na prvi strani ovitka je slika 9. oktobra t. l. umrlega papeža Pija XII., ki je kot naslednik prvaka apostolov Petra vodil katoliško Cerkev od leta 1939. dalje.

ZUGANKKE

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: član, da, ev, ho, i, i, ja, ji, lo, ma, me, mla, mo, na, na, nek, os, ov, pa, ro, sen, sti, ša, ta, tič, tu, vec, vi, zvez — sestavi besede, ki pomenijo:

1. kdor mlati, 2. iz ovsaa, 3. ima službo v gozdu, 4. imetje, 5. tuja dežela, 6. kar ima vsak človek, da ga pokličemo, 7. kruh, ki ga duhovnik pri maši spremeni v Jezusovo Rešnje Telo, 8. kar ostane, 9. pripadnik, pristaš (društva), 10. del sveta, 11. sv. daritev, 12. jo vidimo le ponoči.

1.	2.
3.	4.
5.	6.
7.	8.
9.	10.
11.	12.

Prve in nato tretje črke ti povedo od zgoraj navzdol trden sklep, ki ga hočemo napraviti na matersko nedeljo.

SRBSKA NARODNA UGANKA

Brat in sestra se rodita,
skupaj jesta, skupaj spita,
vedno vkup po poti gresta,
drug za drugega ne vesta.

Kdo sta to?

POSETNIKA

Tonna Namirt Smolšek

Kako je ime temu možu?

V naslednji številki vam razvozljamot zanke.

REŠITEV UGANK

iz zadnje številke „NL“:

Pravokotnik: Sveti Jožef.

Urejevalnica: Kdor hoče živeti in srebo imeti, naj dela veselo in moli naj vmes.

Srbska uganka: Most čez reko.

LEPI NAGROBNI NAPISI

»Človek, glej življenje svoje,
danes zdrav si in vesel;
jutri že ti zvon zapoje,
truplo tvoje bo pepel!«

»Mirno v grobu zdaj počivaj,
v Bogu večni raj uživaj,
kmalu spet se vidimo,
se na desni snidemo.«

JEZA NE POMAGA

Pred mnogimi stoletji je rekel kitajski modrijan Konfutsze:

»Bolje je, da prižgeš majhno lučko, kakor da preklinjaš temo.«

Nekdo drugi pa je rekel: »Vojskuj se zoper hudobijo, ki je v tebi samem, potem bo en hudobnež manj na svetu.«

NAŠA LUČ list slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošlji uredništvu ali poverjenikom vsaj do prvega v mesecu. * Dobra slovenska srca med našimi izseljenci vzdržujejo ta domači list, ko s svojimi darovi ali naročnino poravnajo stroške za njegovo izdajo. * Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld, 4,50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1,50 dol. * Darove lahko izročite tudi poverjenikom lista v svoji deželi * UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

Zvesti Cerkvi – zidani na Skalo!

Ko se je razširila novica, da je 9. oktobra umrl slavno vladajoči papež Pij XII., so se naše oči ozrle v mesto »s Petrovo krvjo kropljeno«. Papež, imenovani »angelski pastir«, velika osebnost z velikim ugledom v svetu, je tam dokončal svoje delo in odšel k Bogu po plačilo.

Kot najvišji učitelj in vodnik je vladal katoliško Cerkev v zelo viharnih časih. Sam do sebe strog, neumoren delavec od jutra do večera, je imel za slehernega toplo očetovsko besedo. Čudovito je delo, ki ga je opravil. V okrožnicah, pismih in nagovorih je neumorno oznanjal božji nauk novoporočencem, znanstvenikom, zdravnikom, športnikom, služkinjam, romarjem. V vseh problemih modernega življenja je zastavil svojo besedo kot Kristusov namestnik na zemlji. V zvezah z diplomati in državniki se je trudil za vzpostavitev resničnega miru na zemlji. Ustanavljal je nove škofije, postavljaval nove škofo, dajal odredbe za dostojno in časom primerno službo božjo.

Slovcem bo ostal v lepem spominu. Ne samo tistim, ki so ga imeli srečo videti od blizu in govoriti z njim; ne samo tistim, ki so iz njegovih ust slišali prijazno besedo »Živeli Slovenci!« v našem slovenskem jeziku, marveč tudi drugim. Znano je, kako je po telefonu interveniral, da se je našel prostor za neke naše begunce v Rimu. Z listino »Exul Familia« je bilo urejeno tudi naše izseljensko dušno pastirstvo. Bil je prijatelj našega naroda in ponosni smo bili nanj, saj je bil tudi naš skupni oče, tudi nam kot katoliškemu narodu je bil Petrov naslednik in Kristusov namestnik. Zato

kličemo res iz srca: Slava njegovemu spominu!

Od Kristusa postavljen temelj

Spremembra na papeškem prestolu nam daje priliko ogledati si temelj verske družbe, ki jo je ustanovil Kristus. Izmed učencev je izbral dvanajst apostolov. Tem apostolom je postavil prvaka, Simona, sina Jonovega, ki ga je preimenoval v Petra. Takole mu je rekel:

»Ti si Peter – Skala –

in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.

In dal ti bom ključne nebeskega kraljestva,

in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih,

in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih« (Mt 16, 18-19).

Iz poročanja Apostolskih del vidimo, kako je apostol Peter po Jezusovem odhodu v nebo tudi dejansko vodil mlado družbo vernikov. On je predlagal in vodil izvolitev Matija na mesto odpadlega Judeža. Na binkoštni dan je on, ki pred množico izpregovori; pred judovskim velikim svetom on govori v imenu apostolov. (Prim. Apd. 1, 15; 2, 14; 3, 12; 4, 8). On odločilno poseže v raznih vprašanih prve Cerkve. Je res Skala Cerkve. Zato se končno tudi naseli sredi glavnega mesta tedanjega rimskega svetovnega imperija, v Rimu.

Neporušni temelj

Dvatisočletna zgodovina Cerkve spričuje, da so Kristusove besede o neporušnosti na Petru zidane Cerkve resnične. »Ko na sve-

tu vse razpada, neminljivo eden vlada«. Peter je sicer kot človek umrl, a nasledil ga je Lin, nato Anaklet, nato Klemen. Leta 200 po Kr. je bil njegov naslednik Zefirin, leta 400 Anastazij I., leta 600 Gregorij Veliki, leta 1000 Silvester II., v začetku našega stoletja Leon XIII., Pij X., Benedikt XV., Pij XI., Pij XII. Propadle so države, izumrli so narodi, preminile so kulture. Cerkev pa je ostala! Imela je boje, težke dni, a peklenska vrata je niso premagala. Pa je tudi ne bodo! Ni človeška ustanova, je božja. Postavljena je na temelj — skalo — papeštvo.

Nasledniku Pija XII. naša vdanost in poslušnost!

Časopisi so na dolgo in široko pisali zadnje tedne o volitvi našega papeža. Radio in televizija sta spremljala vse, kar se je godilo v središču krščanstva. Obširno so pisali tudi o osebnosti in preteklosti novega papeža.

Za nas je predvsem važna ugotovitev, da je novi papež res naslednik Pija XII. in kot tak naslednik prvega papeža Petra. Zato tudi za novega papeža veljajo besede, ki jih je rekel Jezus apostolu Petru ob Genzareškem jezeru: »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!« (Jan 21, 15). S temi besedami mu je takrat dejansko izročil obljubljeno oblast nad verniki. Saj mu je obljub-

ljal prej »ključe« in oblast »zavezovati« in »razvezovati«!

Novi papež je naslednik apostola Petra. Ni le prvi med škofi po časti, ampak ima vrhovno in polno oblast nad vso Cerkvijo, kot vodnik Petrove ladje. Je pa tudi vrhovni učitelj in nezmotljiv v verskih in нравnih stvareh. Saj samo kot tak je zares lahko skala Cerkve.

Evangelist Luka poroča (22, 32), da je pri zadnji večerji govoril Jezus Petru: »Satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kot pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera.« »Ko se ti svoj čas spreobrneš, potrdi svoje brate v veri« (Lk 22, 32). Iz teh besed vidimo, da Kristus hoče, da poslušamo svetega očeta, ker je zanj prosil Očeta, da edini brate v veri, ker je njemu poveril nalogo, da jih drži skupaj in ohranja v pravi veri. Kdor se drži papeža, se drži prave vere.

Zato novemu svetemu očetu slovenski izseljenci izražamo vdanost in poslušnost!

T.

Papeška himna

V prestol slave vekovite
zemlje ljudstva se ozrite!
Ko na svetu vse razpada,
neminljivo eden vlada:
Knez miru izmed vladarjev,
oče blag in ljubezniv,
trden v sili vseh viharjev,
temelj Cerkve nezrušljiv.

Srečni Rim, o mesto slave,
jasno sonce Cerkve prave!
S Petrovo krvjo kropljeno,
v knežje mesto posvečeno!
Dal veličje ti cvetoče
je na veke Kralj nebes:
Tvoja čast je sveti oče,
zemlje verne prvi knez.

Vsi jeziki se združite
v slavu Cerkve zmagovite!
Naj doni po širnem svetu:
Slava svetemu očetu!
Hrani božjo nam besedo,
zvest delivec je dobrot,
skrben varuje božjo čredo,
v raj nebeški kaže pot.

Dala se je **PRESLEPITI**

Nekoč se je spotoma ustavil v ruski vasi neki francoski trgovec. Obljubil je revnemu dekletu, da se bo z njo poročil, in ji prigovarjal, naj gre z njim v tujino. Dala se je preslepiti in naskrivaj odšla z njim. Med potjo jo je pa pustil na cedilu in brez nje odpotoval po svetu. Tako se je brez denarja preberačila do domačih krajev; potovati je morala cele dni in prišla končno na smrt trudna in lačna in vsa razcapana domov. Mati je ravnala z njo, kakor da je malopridnica.

Nato je mati zbolela in čez par dni umrla. Po vasi se je razširila zla govorica, da je hči spravila mater pod zemljo. Če so se je že prej vsi ogibali in jo odrivali vstran, je bilo zdaj še huje. Nihče več je ni maral vzeti v delo. Če so jo videli otroci, so jo obmetavali s kamni in se ji na glas rojali. Nazadnje ji je dovolil neki pastir, da mu je pomagala na paši; zato je delil z njo svoje brašno. Bila je pa že jetična in je hodila le še s težavo. Zato je bilo kar hudo videti, ko je bežala pred otroki, ki so se krohotaje podili za njo, brž ko so jo zagledali.

Vse to je opazil plemenit mož, ki je živel blizu vasi. Zelo se mu je smililo ubogo dekle in sklenil je, da ji pomore. Ko so jo otroci nekoč spet obmetavali s kamenjem in psovkami, jim je zastavil pot in rekel: »Ali slišite, otroci, poslušajte malo, vam bom nekaj povedal.« Popeljal jih je na trato. Razložil jim je, kako nesrečna je Marija, kako hudo pokoro dela za svojo lahkomišelnost, kako podlo je tujec ravnal z njo in da ne bo živela več dolgo.

Otroci so poslušali kar strmé, saj jim tega ni doslej še nihče povedal. Govorili so samo, kako je Marija hudobna in sprijena. Poslej so bili kakor spremenjeni. Spoznali so, da so ji delali krivico. Fantje so odslej pozdravljali Marijo in ji prinašali živil. Dekleta so jo kratkočasile. In vsi otroci so postali do nje prijazni in vljudni, da je bila Marija vsa srečna in sama ni vedela, kako se je to zgodilo. In ko je čez štiri tedne umrla, ni bilo na njenem obličju nobenega sledu obupa in razdraženosti. Ležala je na preprosti postelji, z ob-

raza ji je sijala sreča in mir; v rokah pa je imela poslednje rože, ki so jih ji prinesla dekleta.

Mnogokrat mečemo kamenje na bližnjega, kamenje očitkov, zaničevanja, obsojanja. Mnogokrat zaničujemo svojega bližnjega, ki je padel; to delamo pač zato, ker posnemamo druge; drvimo za množico. Ker druge vidimo, da zaničujejo soseda zaradi neke moralne napake, se tudi mi pridružimo tem neusmiljenim sodnikom. Ko bi pa videli ozadje, bi pa verjetno precej drugače sodili. Morda je oseba, ki je na slabem glasu pri ljudeh, že zdavnaj opravila pokoro za greh in je zato že oprana pred Bogom, ki vidi v globino človeških src in ki odpušča veliko raje kakor mi, ozkosrčni ljudje. Morda bi mi sami, ki padlega obsojamo, zabredli še veliko globje, če bi živeli v istih okoliščinah kot ta naš bližnji, ki je na slabem glasu. Zakaj se nebi raje ustavili za trenutek pri vsakem takem slučaju in zmolili kratko molitev za dotično osebo, pa bomo veliko bolj všeč Bogu!

Ne pozablajmo na svetopisemske besede: Ne sodite, da ne boste sojeni!

—

Po Försterju.

Sam sebi – pogrebni govor

V kanadskem slovenskem listu je pisalo o smrti ottawskega nadškofa Vachona. Ta škof je v oporoki odredil, da pri njegovem pogrebu ne sme biti nobenega govora, v katerem bi hvalili njegovo življenje in delo. Pokojnikovo željo so res upoštevali. Ni bilo na pogrebu nobenega govora. Pač pa je ugledni cerkveni dostojanstvenik prebral nadškofovo oporoko.

To je bil edinstven pogrebni govor, kajti slišale so se besede rajnega ob priliki njegovega lastnega pogreba. Njujorški nadškof, kardinal Spellman, ki se je poleg drugih škofov udeležil pogreba, je rekel, da ni še nikoli v svojem življenju bral ali slišal kaj lepšega, kot je ta duhovni testament nadškofa Vachona.

Testament se glasi tako:

Ob svoji smrti ne želim nobenega pogrebne govora. Rad bi samo ponižno in goreče prosil škofo, duhovnike, redovnike in redovnice, ki bodo pri mojem pogrebu, da bi molili za pokoj moje uboge duše. Rad bi povedal dragim vernikom ottawske škofije, kako zelo sem jih ljubil in jih ljubim še.

Takole vam vpricho Boga govori duša vašega brata v duhovništvu in vašega očeta v škofovstvu:

Želim, da bi do zadnje sekunde mojega življenja vsak utrip mojega srca bil dejanje ljubezni do presvetega Srca Jezusovega in do brezmadežnega Srca Marijinega, da bi vsak moj dih bil posvečen je presvete Trojice in moj zadnji zdih vsebina vsega mojega življenja, posvečenega v njeno službo.

Kje sem?

Pogrebne molitve mi pojo. Toda — kje sem? Moje truplo leži tam kot mrtva snov, v kateri se je začel razpad. Kolikokrat sem v tej baziliki in katedrali, ko sem potresal pepel na čela svojim vernikom in ga tudi sam sprejel, izgovarjal besede: »Spominjaj se, človek, da si prah in da se v prah povrneš!« Te besede so se v tem trenutku nad menoj izpolnile.

Te oči, ki so na vas, moji ljubljene duhovni otroci, tolikokrat z ljubeznijo počivale, so osteklenele. Ta usta, ki so vam tolikokrat govorila, da bi vas po Mariji privedla k Jezusu, so za vedno umolknila. Te ustnice, ki so tisoč in tisočkrat izgovarjale posvetilne besede in poklicale Jezusa Kristusa doli na oltar, bodo odslej onemele. Te roke, ki so tolikokrat, s tolikim ginjenjem in s tolikšno ljubeznijo klicale na vas blagoslov in milost božjo; te roke, ki so delile vse zakramente, posebno zakrament sv. birme in mašniškega posvečenja, te roke so sedaj negibne.

Kje je moja duša?

Moje ubogo telo leži tukaj pred vami. Sedaj ga boste položili v steno katedrale, kjer se bo njegov razpad, ki se je že pričel, nadaljeval, dokler se ne povrne v prah, in do dneva vesoljne sodbe se ne bo združilo z mojo dušo.

»In moja duša, kje je moja duša v tem

trenutku? V vicah je in bo ostala tam, dokler ne bo popolnoma zadostila za svoje napake in nepopolnosti.

Moja duša želi uživati nebeško lepoto, gledati želi presveto Trojico; zatopila bi se rada v brezmadežno Devico, ki se ji je z ljubeznijo smehljala in zanjo posredovala. Pojte z mojo dušo v slavo Marijino: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža na Tebi ni!«

Moja duša trpi

Biti mora popolnoma čista, da bo mogla iti v nebesa! Sama pa ne more ničesar več storiti za sebe, dragi moji duhovni otroci! Njena rešitev v bodočnosti je tedaj odvisna od vas. Zato kliče k vam iz globočine srca, iz globočine svojega trpljenja: Usmilite se me, vsaj vi, ki ste moji prijatelji, moji bratje v duhovništvu, moji duhovni otroci!

Prosim vas, pridite in molite ob mojem grobu! Dajte moji duši miloščino goreče molitve ali sv. maše, ki jo boste za mene brali ali se je udeležili; ali miloščino kake žrtve, sv. rožnega venca ali pobožnega zdihljaja. Duša v vicah je božja prijateljica in učinkovito posreduje pri Bogu za ude skrivnostnega telesa Kristusovega, ki so na zemlji. Moja duša prosi za vas vse, ki vas je na zemlji tako nežno ljubila. V nebesih ji bo hvalečnost narekovala, da bo molila za tiste, ki so pospešili njeno rešitev.

Tudi vi boste umrli.

Spomnite pa se v tem trenutku, dragi moji, da boste tudi vi nekega dne umrli, morda celo kmalu. Edino, kar boste v tistem odločilnem trenutku smrti obžalovali, bo to, da niste dovolj storili za svoje zveličanje.

Premišljujejte to! Izogibajte se greha in grešne priložnosti. Ostanite v milosti božji in njegovi ljubezni. Spominjajte se, da ste prah, in da se boste v prah povrnili. —

(The Canadian Register)

»Pogrebne časti ne služijo koristi in veselju umrlih, ampak da zadovoljijo ničemurnost živih. Vendar bi bilo strašno in nečloveško, če bi mrtve oropali takih časti, ko se njih telo vrača v zemljo.«

Evripides, veliki grški dramatik,

Duše v vicah prosijo

VI, PRIJATELJI, SE VSAJ
NAS USMILITE SEDAJ!
POLOŽITE NA OLTAR
ZA NAS SVOJE PROŠNJE V DAR.

Z MAŠNIKOM SE ZDRUŽITE,
MAŠO Z NJIM OPRAVITE,
MAŠA BO HLADILU NAM,
MAŠA BO PLAČILO VAM.

NAŠ PLACNIK SAM JEZUS JE,
KI ZA NAS DARUJE SE:
ON, KI JE NA KRIZU UMRL,
NAM NEBESA BO ODPRL.

MATI SE JE VRNILA

Med zadnjo vojno je doživel francoski pater Lebutte naslednji dogodek, ki ga popisuje v časopisu „La Croix de l'Orne“.

Sem župnik ene velikih župnij v Nantes-u. Pretekli mesec sem bil nekega večera prav posebno utrujen od dela ves dolgi dan. Šele proti polnoči sem mogel zmoliti brevir, ko nekdo pri vratih župnišča s tako silo potegne za zvonec, da sem se ustrašil. Ker sem slutil, da gre za kakega bolnika, grem sam dol in odprem vrata.

Na pragu stoji gospa pri kakih štiri-desetih letih. Proseče dvigne roke in pravi: »Gospod župnik, pridite hitro; gre za mladega človeka, ki bo umrl!« Odgovorim ji: »Gospa, pridem jutri zjutraj pred mašo ob šestih.« Nato pravi ona: »Gospod župnik, prepozno bo; ne odlašajte!« »Dobro«, pravim, »napišite mi, prosim, v mojo beležnico naslov, ime, ulico, hišno številko in nadstropje.« Gospa hiti v sprejemnico. Šele sedaj sem jo videl pri polni svetlobi; obraz je bil bolesten. Zapisala je v mojo knjigo ime in za njim naslov: »37, Rue Descartes, 2. nadstropje.« Nato ji rečem: »Prav. V dvajsetih minutah bom tam.«

Polglasno je odgovorila: »Bog naj vam poplača vašo ljubezen do bližnjega. Utrujeni ste. Naj vas Bog zato varuje ob uri nevarnosti!« Nato je izginila v noč.

Jaz pa vzamem plašč in vse potrebno za podelitev zakramentov za umirajoče in odidem po praznih in temnih mestnih ulicah. Ko me sreča nočna straža in posveti name z električno žepno svetilko, pokažem svojo izkaznico in nato naglo nadaljujem svojo pot. Tedaj mi pride na misel, da grem pravzaprav k popolnoma nepoznani mi družini. Ime, ki mi ga je gospa napisala, ni vzbudilo v mojem spominu nobenih predstav. Kar se tiče nje same, sem se le medlo spominjal, da sem jo menda videl pred kakimi tremi leti. Bilo mi je hudo, da ne poznam vseh svojih župljanov.

S precejšnjo težavo sem odkril številko 37 v Rue Descartes: veliko stanovanjsko hišo s petimi nadstropji in z zatemnjenimi okni. Iz nekega stanovanja je prihajal pridušen glas radia. Ob svitu žepne svetilke sem stopal po stopnicah navzgor in sem v drugem nadstropju krepko pozvonil kakor nekdo, ki ga pričakujejo. Zaslišim korake, pokaže se svetlobni pramen, nato znotraj zaškriplje zapah in vrata se odpro.

Mladenič pri kakih dvajsetih letih me gleda s spoštovanjem in začudenjem. »Prihajam k bolniku v smrtni nevarnosti«, rečem, »to mora biti vendar tukaj, ali ne?« »Ne, gospod župnik, to je pomota.« »Nikakor ne, rečeno mi je bilo, naj grem na 37 Rue Descartes, 2. nadstropje.« »To je sicer res številka 37 v tej ulici, 2. nadstropje, toda jaz sem mlad fant in vsekakor še ne umiram«, smehljaje pristavi mladenič.

Poiščem beležnico, jo pomolim proti njemu in pravim: »Neka gospa pri kakih štiri-desetih letih je prišla in mi je prinesla to sporočilo; ona sama je tudi napisala ta naslov tukaj.« — »Zares, gospod župnik, zdi se mi, da to pisavo poznam; kako je podobna pisavi moje...; pa ne, saj ni mogoče! Bivam sam s svojim očetom, ki ima trenutno nočno službo v tovarni. To mora prav gotovo biti pomota. Gospa je brez dvoma hotela zapisati »Rue Despartes«, pa je pomotoma napisala »Rue Descartes«. Toda, gospod župnik, kljub temu vstopite noter za nekaj minut! Premraženi ste. Hitro vam zavrem malo čaja.«

Vstopim v majhen eleganten salon, po divanu so ležale odprte knjige, v kotu je stal radio in stol, z usnjem prevlečen. »Pravkar sem poslušal nekoliko madžarske glasbe z Dunaja«, pravi mladenič in zapre radijski aparat. Nato nadaljuje: »Gospod župnik, že dve leti si želim s kakim duhovnikom porazgovoriti, pa nisem imel poguma, da bi vas poiskal.« Žalostno se v zadregi nasmehne in prizna: »Jaz sem izgubljen sin!« Sedel je na divan in mi začel razlagati celo svoje življenje...

Ko sem ga spravil z Bogom, sem se od njega poslovil. Potem sem hitel na Rue Despartes. Spotoma pa sem še vedno mislil na nenavaden obisk, ki sem ga bil pravkar končal. Toda mi duhovniki smo takih izrednih dogodkov že vajeni.

Zmestnih stolpov je ura pravkar odbila pol polnoči, ko sem šel preko Gledališkega trga. Nenadoma zatulijo sirene. Letalski napad! Pričnem teči, kar mi dajo moči, toda številke 37 v ulici Despartes sploh ni bilo, ulica se je končala s številko 16.

Že so v severnem delu mesta začele padati prve bombe. Peklenski trušč je prihajal

vedno bliže. Imel sem samo še toliko časa, da sem se zatekel v najbližje zaklonišče. Tam sem z mnogo drugimi ljudmi prebil tri četrt ure v nepopisljivem strahu. Ko pridem ven, je močen sij ognja razsvetljeval strehe mesta. Izbruhnilo je najmanj 200 požarov. Sredi ulic so bile hiše, ki so se preklale na dvoje, mesto je zavito v oblake dima in prahu, med razvalinami odmevajo kriki obupa in bolečine.

Odidem na bližnjo postajo. Že je bilo na nekem dvorišču več stotin ranjenih in mrtvih, ki so jih prinesli tja, in še vedno so prihajali novi, zlasti žene in otroci, večina ranjeni na čelu. Grem od enega do drugega, obvezujem, delim sveto poslednje olje. Nenadoma pa se moram nasloniti na steno: »Kaj vam je, gospod župnik?« me vpraša eden izmed zdravnikov. Prebledel sem. »Ali je morda kateri vaših sorodnikov?« »Ne, neki župljan.«

Z nogo sem bil zadel ob truplo mladeniča, ki sem ga spoznal na številki 37 Rue Descartes. Komaj pred pol ure sem ga zapustil, polnega življenja. Kako se je veselil odpuščanja svojih grehov! Zopet so mi prišle v spomin njegove besede: »Vi ste v zmoti! Saj vidite, da kipim od zdravja!« In pri tem se je veselo smejal! In vendar je stal na robu večnosti, pa ni vedel. Božje usmiljenje pa mu je naklonilo čas, da se je pred smrtjo mogel spovedati.

Poklekнем poleg trupla in tipljem za listnico v upanju, da najdem v njej kaj več podatkov o njem. Delavska izkaznica je nosila ime I. I., star 21 let. Med različnimi papirji je bila tudi porumenela ovojnica s slikami. Na eni izmed njih je bila neka gospa, ki bi ji prisodil kakih štiri-deset let. Skočim pokonci. Ni bilo dvoma: to je bila slika gospe, ki me je malo pred polnočjo v župnišču prosila, naj takoj obiščem mladeniča. Na zadnji strani slike pa sem bral kratko besedo: »Mama«. Neke druga slika jo je kazala na mrtvaški postelji, s sklenjenimi rokami in z rožnim vencem okrog njih, zraven pa sta bili pripisani dve letnici: 1898 — 8. april 1939.

Ogledujem porumenelo pismo. Kakšno presenečenje! Bila je pisava, tako čudovito podobna tisti, katero je nepoznana gospa napisala v mojo beležnico.

Mislite o tem dogodku, ki je tako pretresljiv in skrivnosten, kar hočete. Za mene ni nobenega dvoma. Bila je mladeničeva mati, ki je prišla iz večnosti.

»Ker Bog je in je evangelij Jezusa Kristusa resnica in čudež možen«, pravi Pascal, »ali more biti potem težko, kaj takega verovati?«

„NAŠ ČOLNIČ OTMIMO!“

Živimo v usodni zgodovinski prelomnici.

Staro se ruši.

Gradi se novo.

Odloča se za stoletja.

Celo veliki narodi s skrbjo gledajo v bodočnost.

Kaj šele mi?!

V teh silnih pretresih in prekucijah se mali slovenski narod zdi podoben neboljenemu čolničju, ki ga neusmiljeno premetavajo razburkani valovi.

Kaj bo s tem čolničjem?

To zavisi od nas!

Tudi od nas in morda celo predvsem od nas, ki živimo v tujini.

+

Kako?

Naš narod muči vrsta problemov, ki čakajo na pravično rešitev na mednarodnih področjih.

Toda, kdo v svetu pozna naše narodne probleme?

Kdo sploh kaj ve o nas?

Kdo?

Nekoliko nas poznajo rudniški inženirji in krajevne oblasti v Westfaliji, v belgijskih in nizozemskih rudnikih, na francoskem Severu, v Alzaciji itd. Poznajo nas kot prvovrstne delavce.

A kaj nam to koristi?

Ti nas smatrajo za izvrstno delovno silo pri dvigu njihovega gospodarstva. Drugo jih ne zanima. Naše narodne bolečine so jim deveta briga.

Pa če bi se nekdo med njimi vendarle podrobneje hotel zanimati za našo usodo, nam to ne koristi mnogo, ker ti ljudje žive v zakotju in nimajo vpliva na odločitve v mednarodnem življenju.

P. Labutte je dne 29. decembra 1947. nekemu nemškemu duhovniku pri svoji duhovniški časti zagotovil, da je dogodek, o katerem v zgoraj omenjenem listu poroča, popolnoma in povsem resničen.

(Stephan Berghoff, Blinkfeuer)

Tako so tisoči Slovencev vse svoje sile žrtvovali za napredek tujine — brez posebne koristi za domovino.

Nihče ne ceni njihove žrtve. Nihče ne misli več nanje.

Le osamljeni grobovi še pričajo o njihovi prisotnosti.

+

Kdo je kriv?

Mi sami!

Mi smo preveč skromni, tihi, boječi. Mi znamo garati do onemoglosti, a govoriti ne znamo, govoriti pustimo druge...

In to je napačno!

Mi imamo, kot smo že zadnjič omenili, marsikaj lepega, a to ostane skrito širšemu svetu. Mi smo ljudje podrobnega, skritega dela. Manjka nam velikopoteznosti in smelosti.

Začeti moramo drugače!

+

Svet nas mora spoznati! Svet mora govoriti o nas!

Zato moramo ven iz skritih kotov rudniških okrajev v SREDIŠČA, kjer se odloča o bodočnosti sveta. Tam moramo biti PRISOTNI, tam moramo GOVORITI in NASTOPATI; govoriti o naših narodnih problemih, o naših bolečinah, o naših težnjah. Na odločujočih mestih moramo iskati zveze, ki nam bodo v oporo v odločilnem trenutku.

Ako nas svet ne bo bolje spoznal, bo to poglavitni vzrok naše ponovne pogube.

In ne pričakujmo, da bi svet govoril o nas, dokler mi sami molčimo o sebi ter se strahopetno skrivamo pod drugimi imeni...

UVELJAVLJANJE SLOVENSKEGA IMENA V SREDIŠČU TUJEGA SVETA JE TOREJ POGLAVITNA NALOGA

SLOVENSKE DELAVNOSTI V IZSE- LJENSTVU.

+

Kako to uresničiti?

Stvar v resnici ni preprosta, ker moramo računati z našo okorelostjo in starokopitnostjo. Mi vse preveč ljubimo izhojena pota. Držimo se tega, na kar smo navajeni, in ne pomislimo, da nas življenje stalno stavlja pred nove naloge. Ali nismo često podobni bivši jugoslovanski armadi, ki se je z volovskimi vpregami postavila proti nemškimi tankom?

Toda — »klin se s klinom izbija!«

Organiziranemu svetu moramo odgovoriti z organizacijo. Vse to, kar že imamo, moramo pomladiti, prikrojiti razmeram in časom ter povezati v splošno organizacijo, ki bo imela neko SREDIŠČE in neko GLAVO. Iz tisočerih naših nesebičnih in vztrajnih delavnosti po zapadni Evropi moramo napraviti delovno vrsto, ki bo nastopala smotrno, urejeno in enotno.

Uspeh bo večji, kot si moremo misliti.

+

A ni družine brez strehe. In družina s svojo lastno streho se vse drugače počuti kot ta, ki stanuje v tuji hiši.

Isto velja za številno družino slovenskih izseljencev. Ako hočemo, da se bo ta številna družina harmonično razvijala ter času in razmeram primerno delovala, mora imeti svoj LASTEN DOM. In to ne nekje v zakotju, marveč tam, kjer se odigrava življenje ter odloča o bodočnosti narodov.

Zato dozoreva naš sklep, da morajo po večjih središčih zapadne Evrope zrasti SLOVENSKI DOMOVI, ki bodo tuji svet opozarjali na našo prisotnost in na naša stremljenja.

+

Hm, dom ... lepa stvar, a to stane!

Kdo bo plačeval?

Mi!

Ne čudite se!

Naša domovina je posejana z belimi cerkvicami, od katerih se nekatere kot pisani goločki svetijo po strmih gričih. Vsaka župnija ima svoje župnišče in celo zakotna hribovska naselja so imela svoje prosvetne domove.

Kdo je postavil vse to?

Naši očetje!

Ako so oni zmogli, čemu ne bi mi?

Razume se, brez žrtev ne bo šlo.

A prav žrtve bodo preskusni kamen naše vrednosti.

Žrtve bodo pokazale, kakšna je naša zvestoba do doma in naroda.

Ob žrtvah se bo videlo, koliko naš narod še sme računati na nas.

+

Pomislimo, bratje in sestre, s kakšno muko so naši očetje gradili male bele cerkvice po težko dostopnih slovenskih gričih! Vodo, kamenje in les so morali na svojih ramah znositi na vrhove.

Pa se niso ustrašili!

Uspeli so!

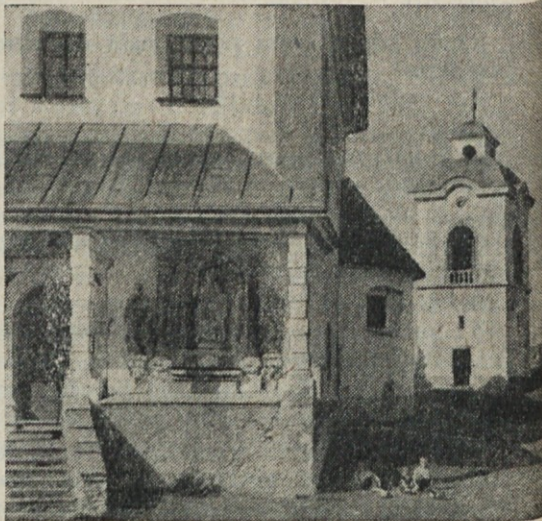
Našo domovino so okrasili z ganljivimi spomeniki svoje vere, ljubezni in zvestobe.

Storimo mi slično v središčih tujine!

Dovolj nas je in dovolj smo močni, da bi ob složnem in požrtvovalnem sodelovanju s SLOVENSKIMI DOMOVI v izseljenstvu mogli postaviti dostojne spomenike ljubezni in zvestobe do lastnega rodu.

Ti domovi bi dvigali naš narodni ponos in pomagali čolnič slovenskega naroda izpeljati iz viharjev sodobnosti v pristan svobode, miru in blagostanja.

V-ko.

Znana božjepotna cerkev na LIMBARSKI GORI

Koklja in piščeta - starši in otroci

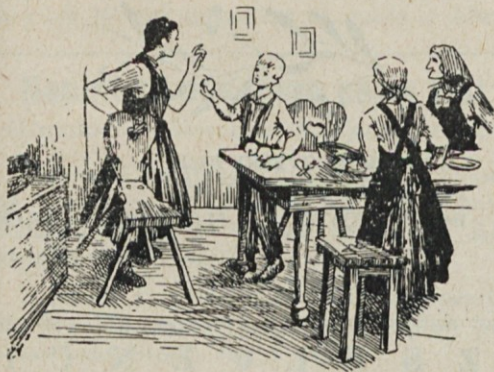
Primerno za sedanje čase, ko marsikateri otrok ne zna nič ubogati.
a. a., Pariz.

Koklja biti težek stan,
skrb in sitnost noč in dan.
Po dvorišču, po smetišču brskaj,
živeža jim išči,
da nasiti se mladič,
sami ne ostane nič. Kok, kok!

In na vrtu, to je križ:
razkropi se ti drobiž,
ti pa prskaj in pobiraj,
kvišku se, na stran oziraj!
Kragulj pazi nad glavo,
maček čaka za sečjo. Kok, kok!

Pa le ne poslušati —
vsak vse sam izkušati!
Ta ti spred, ta zadaj lazi,
starka pa na vse naj pazi!
Ko pokličem ga: kok, kok,
meniš, da ti pride vskok?

Jajce več kot puta vé,
dobro pravijo ljudje.
Križ dandanes je z mladino:
komaj zapusti lupino,
pa ima že vso modrost,
vso učenost, razumnost. Kok, kok!

Ti pa svari, delaj mir,
ravs je vedno in prepir.
Ko poganja mu grebenček,
čuti že, da je mladenček.
Peti začne, da je joj,
pa šopiri se na boj. Kok, kok!

Še na noč pokoja ni,
ko že drugo vse pospi.
Ko jih slednjič podse skličem,
kjer najbolje je mladičem,
nič mirú mi ne dado,
da zaspala bi sladkó. Kok, kok.

Izpod mene gleda ta,
ta s podbradkom se igra.
Eden mi na hrbet spleza,
drugi kavsá me in dreza.
Vendar rada jih imam,
ljubšega nič ne poznam. Kok, kok!

Iz domovine

V Ljutomeru so lani sezidali novo poštno poslopje. Zdaj urejajo še njegovo notranjost. — V Senožečah na Krasu so izročili prometu novo cesto, ki vodi do Kopra. Tako je prestolnica Ljubljana zvezana s koprskim pristaniščem z moderno cesto. V dveh urah si z avtom iz Ljubljane v Kopru ob Jadranskem morju. — V Herpeljah bliizu tam so odprli asfaltirano cesto na 1208 metrov visoki Slavnik, lepo izletno točko nad slovensko Istro. — Žužemberški grad, ki so ga v času vojne razdrli partizani, so končno le začeli popravljati. Je prav, da se gradovi ohranijo, ker so spomeniki preteklega življenja našega naroda. — V Mengšu na Gorenjskem so otvorili nov prosvetni dom. — 20. julija so v Šaleku pri Velenju odprli nov gasilski dom. — Vrhnika je dobila že dolgo let potrebno novo poštno poslopje. — V Slovenjem Gradcu imajo tovarno meril.

Šole so zdaj preuredili tako, da bo vsak hodil najprej 8 let v osnovno ali ljudsko šolo. Tako so v Celju n. pr. z novim šolskim letom tri osnovne šole in le ena gimnazija. — Naši zgodovinarji so sklenili izdati Leksikon gospodarske in socialne zgodovine Slovencev do l. 1941. — V Ljubljani je umrl bratranec pisatelja Ivana Cankarja dr. Izidor Cankar, umetnostni zgodovinar, bivši poslanik kraljevine Jugoslavije. — V ljubljanskem parku Tivoli imajo upokojenci poseben kotiček, takoimenovani Tičistan. — Indijski prezident Nehru je odlikoval z diplomo risbo učen-

ke Pavle Klančnik iz Slovenjega Gradca. — Akademski kipar Tine Kos je bil v prometni nesreči hudo ranjen. — V Nemčiji se je smrtno ponesrečil smučarski reprezentant Albin Adlešič iz Ljubljane. — Na ljubljansko univerzo se je letos vpisalo manj študentov kot prejšnja leta (za 1700 manj kot lani). Največ se jih je vpisalo na fakulteto za elektrotehniko in strojništvo.

Nove cene: cigarete tipa »Drina« stanejo odslej 85 din, »Vardar« 70 din, »Morava« (Planica) 65 dinarjev 20 kom. — Ko je mati došla otroka v Plavah ob Soči, je zlezla v otroško košaro kača. Toda odkrila jo je mačka in jo zvelkla iz košare in uničila. — Na Tehnični srednji šoli v Ljubljani je blagajničarka poneverila 1.600.000 dinarjev. — Na razstavi v Zagrebu so dobili »Peko« čevlji zlate medalje. — Hranilne vloge so v Sloveniji močno narastle. — Tovarna globina, kreme za čevlje »Ilirija« na Viču v Ljubljani je praznovala 50 let obstoja; 38 odst. izdelkov proda v tujino. — V proslavo 180-letnice hoje na Triglav se je podala na naš najvišji vrh tudi že več let v Ljubljani živeča škotinja Miss Copeland, stara 88 let. — Tudi tovarna »Induplati« v Jaršah na Gorenjskem je slavila jubilej: 35 let obstoja. — Tudi v mariborskem okraju letos niso vedeli, kam bi spravili vino, toliko ga je bilo. — Nekdanji partizan Franc Mrak je bil s krampom umorjen blizu Ribnice. Morilec je našel pri njem 500 din. — Toča je letos dvakrat napravila hudo škodo na obeh straneh reke Mure. — 107 let je dočakala na Vrhniki najstarejša Slovenka Marija Krašovec.

Večina izseljencev, ki so letos obiskali domače kraje, se je že vrnila spet nazaj v

tujino. Skoraj prevroče jim je bilo, vina in sadja pa so imeli letos v izobilju. Tudi marsikaj novega so videli: a kaj, ko se za lepimi hišami skriva po stanovanjih toliko revščine. Nekateri kraji nudijo ljudem lepše življenje kot pred vojno. Drugi kraji pa obratno: ljudje zelo težko živijo, ker ni dovolj denarja. Zdaj se ljudje najbolj ženejo za motornimi kolesi. Vse mogoče si izmislijo, da ga dobijo iz Nemčije, Italije ali Avstrije. — V Ljubljani so začeli graditi novo plinarno, ki bo vendarle nadomestila tisto, ki je že 100 let stara.

Strašna nesreča se je zgodila v vzhodni Srbiji v rudniku Podvis. V rudniku se je vnelo in je pokopalo 600 m globoko 200 rudarjev. 61 jih je izgubilo življenje, druge so rešili. — Srbom je umrl patriarh. Za naslednika so izbrali škofa Germana iz Žiže.

Na raznih krajih so se vršile lepe slovesnosti v proslavo lurške stoletnice. Največji sta bili na Brezjah in na Sveti gori pri Gorici. — Še vedno so otroci po Sloveniji brez katekizma. — Zdaj bi moral kardinal Stepinac, ki je še vedno konfiniran in močno zastražen v vasi Krasić, iti v Rim volit novega papeža. Če ga ne bodo pustili iti v Rim in priti nazaj, bo to nova sramota pred celim svetom. Spet bodo o tem povsod pisali in kazali, kakšni so jugoslovanski komunisti. Po pravici! —

„DOKLER ČLOVEŠKI ROD
BIL BO PO ZEMLJI TOD,
BODE SLOVELO — SLOVENSKO DEKLE.“

Narodna

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

NAZNANILO IZSELJENCEM

Sporočamo, da je bil ustanovljen „Slovenski dušnopastirski odbor« za področje Zapadne Evrope. V stvareh, ki zadevajo

dušno pastirstvo naših rojakov po zapadnoevropskih državah, se lahko odslej obračate (pismeno) na ta odbor. — Naslov: Slov. dušnopastirski odbor, Avenue de la couronne 206, BRUXELLES, Belgia.

Poroke: V katedrali Sv. Ane v Leedsu sta se poročila 13. septembra Maria de Pippo in Dominik Germ. — Istega dne sta stopila pred oltar v cerkvi Marije Angelske v Stoke on Trent Frančiška Kruh in Anton Krelj. — 20. septembra sta si obljubila zvestobo v cerkvi sv. Pavla v Nottinghamu Audrey Cecilia Green in Anton Mihelič. Teden dni kasneje pa pri Sv. Družini v Birminghamu Ljudmila Klobasa in Franc Smodiš. — Vsem novoporočencem želimo mnogo sreče!

KRST: V cerkvi sv. Ane Chapel End, Nuneaton, je bila krščena Marija Kenk 28. septembra. — Čestitamo!

Oznanila: Dne 2. novembra bo sv. maša in obisk v Mansfieldu. — 9. novembra bo v Londonu ob 11. uri dopoldan sv. maša, popoldan pa ob 5. uri molitve za rajne z govorom in litanijami. — Za ostali nedelji v novembru bo posebej sporočeno. — Na 1. adventno nedeljo, t. j. 30. nov., bo v Londonu ob 11. dopoldan sv. maša, popoldan ob 5. pa adventna pobožnost. Dne 6. decembra bo sv. maša v cerkvi sv. Ane, Chapel End. — 7. decembra v konventni kapeli Rochdale ob 11. uri. — 13. decembra ob 10. uri dopoldan sv. maša v Aber-

dare, popoldan ob 4. uri spovedovanje v Bargoed. — 14. decembra ob 4. uri pop. sv. maša v Bedfordu na Midland Rd. — Povsod bo tudi prilika za spoved. Ves nadaljnji razpored bo objavljen v »Naši luč« za december.

»Miklavževi večeri«. — Letos bodo: 30. nov. zvečer v Londonu, 5. dec. zvečer na Hartshill, Nuneaton, 7. decembra popoldan v Rochdale, 12. decembra v Hengoed na Park Rd, 14. decembra v Bedfordu v dvorani.

*

Izšla je knjiga **SLOVENIA in EUROPEAN AFFAIRS**, 204 strani, v angleščini pripoveduje o našem narodu in naši domovini. Spada v knjižnico vsakega Slovenca na Angleških otokih!

CHARLEROI - MONS

Zvonovi so zapeli zadnjo pesem Ernestu Gujonu, ki je prišel pod avto v Charleroi. — Kmalu nato pa je izmučen od rudarske bolezni umrl (tudi v Charleroi) v bolnici njegov vaščan iz Mažerol (Beneška Slovenija) še ne 40 let stari Hektor Zanier.

Prometna nesreča je spravila v bolnico Mirka Kruderja in Staneta Klavžar iz Roselies. — Še težje kot ta dva avtomobil, je

Napori za povezavo naših vrst

(Ustanovitev Slovenske izseljenske zveze)

Slovenski izseljenski duhovniki iz zapadne Evrope so se letos za svoj redni letni sestanek zbrali v začetku avgusta v Königsteinu v Nemčiji.

Predmet razgovorov so bili dušnopastirski problemi med izseljenci ter sploh povezava slovenskih vrst v tujini.

Pred dvema leti je bil v Bon Secours-u v Belgiji ustanovljen Pripravljalni odbor Slovenske izseljenske zveze z nalogo širiti misel o povezavi med Slovenci v tujini ter ji iskati življenja zmožno obliko. Letos pa so zborovalci napravili konec pripravljalnici dobi in ustanovili zapadnoevropski od-

sek **SLOVENSKE IZSELJENSKE ZVEZE**, katere predsednik je postal preč. g. Ignacij Kunstelj iz Anglije. Člani odbora pa so še gg. dr. Janez Zdešar, Zdravko Reven in Vinko Žakelj. Sklenjeno je bilo, da je treba v odbor čimprej pritegniti čimveč laikov, ki bi hoteli in mogli delati za slovensko stvar v tujini.

Istočasno je bil ustanovljen tudi **DUŠNOPASTIRSKI ODBOR** za zapadno Evropo's predsednikom g. Vinkom Žakelj in članoma gg. Zdravkom Reven in dr. Janezom Zdešar. Delovno področje tega odbora pové že njegovo ime. Tudi »Naša luč« spada v njegovo področje.

Ker je Belgija zemljepisno središče izseljene Slovenije v zapadni Evropi, se bosta oba odbora tu sestajala štirikrat letno.

ranil Jožeta Blazinška iz Tamines motor. — Zaradi nezgode v rudniku so bili v bolnici Ivan Seljak iz Boussu-bois pri Monsu, Jurij Kodrun iz Baulet in Lojze Jagodnik iz Elouges.

V Marcinelle-Vilette se je poročila Rujleva Mili Meunier z Robertom Sciffet. Srečno!

LIEGE — LIMBURG

Zadnjo nedeljo v septembru je preč gospod Jan Peeters praznoval 25-letnico svojega župnikovanja v Eisdenu. Župljani so mu priredili zelo lepo slovesnost, kate-re so se udeležili tudi Slovenci z društveno zastavo. Naš pevski zbor je pri večerni svečanosti v parku nastopil z zelo lepim uspehom. Društvo je slavljenca v zahvalo za naklonjenost imenovalo za častnega člana ter mu poklonilo lepo diplomu, ki jo je izdelala č. mati Justina iz Weerta v Holandiji. G. župniku Peetersu želimo še mnogo let uspešnega delovanja med nami!

Prvo nedeljo v oktobru je Društvo sv. Barbare v Eisdenu priredilo lep družaben večer. Na sporedu je bila spevoigra »Kovačev študent«, narodne pesmi moškega zbora pod vodstvom g. Viliija Rogelj in prosta zabava.

Naša mladina je kljub mnogim oviram lepo pripravila prireditev. V zadoščenje ji je bila prenapolnjena dvorana. Poleg sosedov iz Waterscheja so bili prisotni rojaki iz Charleroi, Bruslja in Liège-a.

Poroka: G. Andrej Stradovnik je v Vuchtu sklenil zakonsko zvezo z gdč. Jožefo Udovč. Bog daj srečo!

V družini g. Jurija Karafiat in ge. Marije Kuder so dobili lepega in krepkega prvorojenca ter mu pri sv. krstu dali ime Jurij-Ivan. Veselim staršem iskreno čestiti.

G. Lojzki Novak iz Waterscheja je zdravnik predpisal krajši oddih na dobrem zraku. G. Jože Kolenc iz Zwartberga je zaradi splošne oslabeledosti v zdravniški oskrbi v Genku. Rudarska bolezen muči g. Alojzija Virant.

Vsem bolnikom pošiljamo posebne pozdrave!

V Grâce Berleur je že pred časom umrl g. Ivan Kotnik, upokojeni rudar, doma s Štajerskega. Naj počiva v miru!

PARIZ

Služba božja za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONT-CHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, Métro: SEVRES-BABYLONE. Vsako nedeljo lahko dobite istotam slovenskega duhovnika od tretje ure naprej. Sicer pa vsak torek in vsak četrtek popoldne na sedežu Slovenske katoliške misije, 4 rue Saint-Fargeau, Paris 20°. — Sv. maša bo tudi na praznik Vseh svetih, v soboto 1. novembra, kot po navadi. — V nedeljo, 2. novembra, bo skupna sv. maša, darovana za vse rajne Slovence, zlasti za vse pokojne svojce naših izseljencev in beguncev ter za vse tiste, ki so umrli v Parizu in v okolici.

Smrt svetega očeta Pija XII. — Z vesoljno Cerkvijo smo žalovali tudi mi in molili za pokoj njegove duše. — To nedeljo kakor druge v oktobru smo tudi molili, da bi Sveti Duh vodil tiste, katerim je po-verjeno, da izvolijo novega papeža.

Molitve za Koroške Slovence. — Pri sveti maši 5. oktobra smo imeli posebne molitve za Koroške Slovence, ker avstrijski Nemci po Hitlerjevem vzgledu nadaljujejo brezobziren boj proti Slovencem in hočejo odpraviti slovenski jezik iz šol, kar je v popolnem nasprotju z avstrijsko državno pogodbo, kjer se je Avstrija slovesno zavezala, da bo spoštovala pravice Koroških Slovencev.

Krsta. — Po zakramentu svetega krsta sta postala člana Cerkve BAK Marino (17. avg.) in BEHUMEK ROBERT (20. avg.).

Poroke. — Dne 13. septembra sta prejela zakrament svetega zakona KOPAČIN Jože in FABČIČ Ida, oba doma iz Št. Vida na Primorskem. — 20. septembra sta si obljubila zakonsko zvestobo ČELHAR Jože iz Sv. Petra na Krasu in ŠOREC Marija iz Zagorja na Pivki. — 28. septembra je bila poroka GORŠEK Milana, rojenega v Grižah pri Celju, stanujočega pa v Clevelandu, ter KLAJDERMAN Marije, doma iz Črensovcev v Premurju. Da bi vsi enkrat videli obrede poroke ter se zavedli svetosti

in važnosti sedmega zakramenta, je bila ta poroka — na splošno zadovoljstvo vseh — pri skupni sveti maši.

Vsem novoporočencem kličemo: Na mnoga leta!

Smrtna kosa. — Dne 29. septembra je nenadoma umrla **Marija Lovrenčič**, doma iz Šmarja pri Sežani. Pogreb je opravil č. g. Kavalar dne 1. oktobra. Pokojna je prišla v začetku avgusta na obisk k svojima hčerama Mariji Gec in Milki Brana. Pri skupni sveti maši 5. oktobra smo molili za njeno dušo. Družinama Brana in Gec ter svojcem v domovini izrekamo svoje iskreno sožalje.

Dne 11. avgusta je policija odkrila v Seine pri Neuillyju truplo slovenskega begunca **Cigoj Otokarja**. Bil je doma iz Črnic v Vipavski dolini, star 31 let; kot begunec je živel v Parizu od aprila 1957. Našli so ga z razbitim obrazom. Francoska policija sodi, da gre za zločin; njegovi znanci sodijo, da je zločin izvršil nekdo, ki je prišel s tem namenom iz Jugoslavije in se takoj po zločinu vrnil nazaj. Njegov pogreb je bil 19. avgusta v cerkvi St. Antoine des Quinze-Vingts. — Pokoj njegovi duši!

MOHORJEVE KNJIGE

Mohorjeva družba v Celovcu bo izdala:

Koledar za leto 1959, Večernice: **Sv. Hema Krška**, 2. zvezek; **Koroški Slovenci**, 4. zvezek; **Živi Kristusov evangelij**, 3. zvezek; **Storije** (koroške pravljice), 2. zvezek; **Domače zgodbe**. — Izmed navedenih knjig lahko izberete tri ali več knjig. — Tudi **Družinsko pratiko** za 1. 1959 še lahko naročite.

Goriška Mohorjeva družba bo izdala tri knjige:

Koledar za leto 1959; **Življenjepis sv. Bernardke** z dodatnim popisom letošnjega slovenskega romanja v Lurd; **Utrinki** (zbirka slovenskih črtic).

Mohorjeve knjige je treba naročiti najkasneje do 25. novembra pri g. Čretnik Nace, 4 rue Saint-Fargeau, Paris 20°.

LORIET

Sury-aux-Bois. — V nedeljo 21. septembra smo imeli veliko srečo, da smo imeli v naši sredini prevzvišenega gospoda škofa dr. Gregorija Rožmana, ki je imel za nas sveto mašo in pridigo. Prišel je v spremstvu g. direktorja Čretnika in g. Kavalarja. Njegov obisk je bil za nas res ve-

Škof dr. Gr. Rožman med slovenskimi rojaki v Sury-aux-Bois/Loiret (21. septembra t. l.)

lik dogodek in smo gospodu škofu od srca hvaležni.

Tivernon. — Sveta maša bo v nedeljo 16. novembra v župni cerkvi v Tivernon ob desetih dopoldne.

Kdor bi želel ostati pri skupnem kosilu, naj se javi pri g. Jerebič Martinu.

Creuse. — 27. septembra sta se poročila v Boussacu **Matija Lackovič** iz Hotize in **Marija Horvat** iz Velike Polane. Poročne obrede je opravil g. Čretnik iz Pariza. Novoporočencema izrekamo iskrene čestitke.

Dne 19. septembra je umrl **Ivan Gjerkeš**, oče ge. Veronike Hozjan. Pokopan je bil 21. septembra v Boussacu. Pokojni je bil star 79 let, doma iz Velike Polane. V septembru 1954 je prišel na obisk k svoji hčeri; ko se je hotel vrniti domov, ga je zadel paraliza. Naj v miru počiva v tujini.

Hozjanovi družini v Boussacu in Gjerkeševi v Aulnay-sous-Bois naše sožalje.

INDRE

St. Gauthier. — V nedeljo 28. septembra smo v veselem presenečenju imeli obisk čč. gg. Čretnika in Flisa iz Pariza. Nekaj nas je bilo že zbranih, nekatere pa smo hitro poklicali.

Naši rojaki, zbrani pri Geričevih v St. Gauthier

Puy-de-Dôme. — 7. septembra je bil krščen **Danijel Kukovičič** iz Tansaca. 12. oktobra pa **Bernard Kukovičič** iz La Combelle. Obema družinama (Danijel je prvorojenec, torej prestolonaslednik, Bernard pa bo delal veselje svojima sestricama) želimo obilo sreče, najmlajšima pa lepo življenjsko pot.

OB NEMŠKI MEJI

IZ pisarne naše Misije:

V Merlebachu in okolici:

KRSTI: Zavest naših rojakov, da imamo v Merlebachu središče naše župnije, se posebno kaže, ko prinašajo od vseh strani svoje male h krstu v Merlebach: Dne 14. 9. je bil krščen v Merlebachu Baškovec Karel iz Carlinga, v nedeljo 28. 9. pa kar trije: Blatnik Zdenko, sin Martina Blatnik in Nade, roj. Kramžar, iz župnije Hochwald; nadalje: Deželak Bernard, sinko Wendela Deželak in Otilije, roj. Škruba, tretji deček: Alain, sinko Lilijane Marjančič, por. Ilien iz Hôpital. Tem kakor tudi neprijavljenim želimo, da bi v spremstvu božjega Deteta nadaljevali svojo življenjsko pot!

Poroke: Zlata poroka Gole Franceta in Marije, roj. Detela se je (kot je bilo naznačeno v prejšnji številki) 20. 9. t. l. slovesno vršila v župni cerkvi v Merlebachu. Tako lepo je bilo videti, ko sta pri lepih cerkvenih obredih prejela še enkrat božji blagoslov ter med sv. mašo sv. obhajilo! Bog Vaju ohrani zdrava! — Dne 4. oktobra je naša rojakinja Potočnik Ivanka pripeljala pred oltar v Merlebachu domačina Riehl Georges, 9. okt. pa v Creutzwald-Neuland Ivan Erjavec Marijo, roj. Mirtič. Te poroke je izvršil podpisani. Nebeški Ženin naj vam vsem da svojo pomoč ter pravo moдрost, da se boste še v poznih letih z veseljem spominjali te ure!

Pogrebi: Naše vrste bi se pomnožile z novodošlimi rojaki, ako ne bi kruta smrt kar hudo razsajala po naših kolonijah.

Dne 11. 9. je umrl v bolnici Algrange **Peter Kramič** iz Nilvange, cerkveno pokopan 13./9. v Algrange. — 20. 9. je umrl v Hetange-Grand **Franc Vončina**, neporočen, 62 let star, cerkv. pokopan istotam 22. 9. — 24. 9. je umrla v bolnici Hochwald **Henriette Potočnik**, roj. 13. 12. 1939 v Sallaumines P. d. C., cerkv. pokopana v Merlebachu 27. 9. — 27. 9. **Frančiška Tkalec**, por. Škornog, 58 let stara, cerkv. pokopana v Merlebachu 29. 9. — 27. 9. **Friderik Čehovin**, 58 let star, rojen v Gabrijah na Vipavskem, previden s svetimi zakramenti, pokopan 30. 9. na novem pokopališču mesta Merlebach. — 27. 9. **Jerica Starec** v Stiring-Wendel, pokopana po novoapost. načinu 30. 9. istotam. — 28. 9. **Jakob Bizjak**, roj. 24. 7. 1884 v Stržišču pri Črni prsti, umrl zadet od kapi, cerkv. pokopan v Stiring-Wendel 1. 10. — 29. 9. **Leopold Kralj**, star 56 let, cerkveno pokopan v Hôpital 1. 10. — 1. 10. **Karel Klakočar**, rojen 1895 v Vetrniku, cerkveno pokopan na novem pokopališču v Merlebachu 4. 10. — 2. 10. **Johan Senica**, stanoval je v Hochwaldu, cerkveno pokopan v soboto 4. 10.

Gospod je izbrisal solze iz njih oči in jih

»še najbolj priročna je knjiga, ki ste mi jo poslali: Breznik, HITRO ZNATI FRANCOSKO«, piše rojak iz Francije. Zares, priporočamo jo vsem rojakom v Franciji.

vzel k sebi v boljšo domovino; vse sorodnike naših rajnih pa naj tolaži isti vstali Zveličar, ki edini more zaceliti hude rane težko žalujočih src!

*

Iz žalostnega pokopališča pohitimo zopet v naše kolonije:

AUMETZ. — Kako veseli smo se zopet videli v nedeljo 21. 9.! 42 vas je prihitelo k sv. spovedi, pri sv. maši ste lepo zapeli. Pomagale so pridno tudi rojakinje, ki so prišle iz domovine na obisk. Veselje je pogledati veliko število naših žená, mož, fantov in deklet, ki prihité tako radi v novo cerkev v Aumetzu. Vsak slovenski duhovnik je tu z veseljem sprejet, vsak je deležen vaše velike dobrote, gostoljubnosti! Ostanite še vnaprej verni in pridite; kmalu bo vaša kolonija imela urejeno slovensko službo božjo!

TUCQUEGNIEUX. — 22. 9.: ponedeljek ni prav pripraven dan za skupno službo božjo, vendar mora biti človek vesel, ko vidi dobre matere, da nikdar ne prezrejo slovenske službe božje, katero naznani na prošnjo duhovnika naš dobri g. Jankovič. Tudi v tej mali koloniji je 15 rojakov pristopilo k sv. obhajilu. Tudi tu je lepo petje in se kljub revni kapelici, kjer imamo službo božjo, kar dobro počutimo! Tudi o vas, rojaki, vsi naši duhovniki, tudi francoski, s hvaležnostjo in veseljem pripovedujejo.

ALGRANGE. — 22. 9.: Pri vas smo tako doma, da ne moremo mimo. Kadarkoli so vas slovenski duhovniki obiskali, tam spovedovali in pridigali, ste vedno tudi zapeli. K spovedi ste prišli od blizu in daleč: iz Knutange, Florange, Fontoy, največ seveda iz Algrange. Vsakokrat se nato kot bratje in sestre zberemo v stanovanju pri dobrih Hrenovih, prav kot v prvih časih krščanstva, ko so verniki sprejemali apostole. S skrbjo opazujemo naše može, ki so že skoro vse svoje moči pustili v rudniku, ter žene, katere občudujemo, s kakšno ljubeznijo strežejo možem in otrokom. Ljubi Bog vas blagoslovi!

Isto moremo reči za vse naše rojake po vseh kolonijah. V dnevih težav in trpljenja vam zasije res sonce na obrazu, ko so

vaše duše mirne in kot balzam sprejemate božjo besedo v svojem jeziku! Le pogumno dalje!

Stanko Grims,
slov. župnik.

PORURJE

BOŽJI OTROCI SO POSTALI PRI SV. KRSTU:
7. IX. sinček Rajko staršev Rajka in Marte Plahutnik iz Oberhausena, Schenkendorfstr. 2. — 7. 9. hčerkica Bojana staršev Ivana in Angele Vučajnk, prav tako iz Oberhausena, Schenkendorfstr. 2. — 27. 9. hčerkica Edit staršev Jožefa in Angele Kostevc iz Altenessena. — 30. 9. hčerkica Marija staršev Ivana in Marije Resnik, prav tako iz Altenessena. — Staršem ter botrom in botram čestitamo in želimo, da bi svoje otroke in varovance vzgojili v dobre kristjane!

Za večno sta si obljubila ljubezen dne 27. 9. v Altenessenu g. Dominik Ivan iz Bavšice na Tolminskem in gdč. Elizabeta Wedenik, rojakinja iz Koroške. Obema želimo veliko sreče in božjega blagoslova na skupni poti! — Dne 23. 8. se je poročil v Altenessenu g. Anton Hace iz Mežice z gdč. Klaro Klein iz Essena. Naj Bog blagoslovi njuno življenjsko zvezo!

Smrtno sta se ponesrečila 8. 9. v Essenu Gasser Ivan iz Radenj in Breznik Jakob iz Kopic, oba stanujoča v Bischoffstrasse, Altenessen, medtem ko šofer avta Noč Valentin leži težko poškodovan v bolnici. — Je slovenska kri tako poceni, da z njo namakamo nemški asfalt?

Na skupen izlet so se popeljali naši fantje iz Essena in Oberhausena v nedeljo 28. septembra. Dan je bil lep kot redko kdaj v Porurju. Z avtobusom smo se odpeljali do Kölna, kjer smo imeli skupno mašo in si ogledali stolnico. Nato pa smo odbrzeli po dolini reke Sieg do Elkhausena pri Wissenu v Siebengebirge. Kraji močno spominjajo na naše štajersko ali pa dolenjsko gričevje. Na cilju nas je že čakalo kosiło. Veseli popoldan smo začeli z nagradnim tekmovanjem: Vprašaj me, da ti odgovorim! Zmagovalce je nagradil aplavz in

pa domača polka ali Avsenikov valček, ki so jih igrali fantje sami pod vodstvom Mihe Jelčiča. Nagrade so bile steklenice vina in bonboniere. Tolažilna nagrada: veliki vozni red za vso Nemčijo, katerega veljavnost je prav tega dne prenehala! Za večerjo so nas čakale kranjske klobase — domača delikatesa sredi nemških planjav! Ni čudno, da sta dobra volja in razpoloženje bila na višini. Sama od sebe so se začela odpirati usta, naša pesem je zadonela, petja ni bilo ne konca ne kraja. Vso pot proti domu nas je spremljalo. Veselega razpoloženja niti okvara na avtu — tri ure smo čakali, da nas je zopet potegnil — ni mogla pokvariti.

22 članov šteje slovenski odsek pri »Christliche Gewerkschaftsbewegung Deutschlands«. Posebno pažnjo posveča naša sekcija razčiščenju delovnih pogojev, zlasti vprašanju, koliko časa mora kdo ostati na delu v premogovniku. Sekcija raziskuje tudi pravni položaj svojih članov, ki je še vedno nejasen. V ta namen pripravljamo intervencijo pri zvezni vladi v Bonnu.

Vedno več je naših ljudi v Porurju. Ne mine mesec, da ne bi prišla večja ali manjša skupina iz Avstrije. Zlasti Essen in Oberhausen prednjačita. Samo pri ABAG v Altensenu že dela 744 naših rudarjev.

VESTI, OBJAVE in pisan drobiž prinaša naš novi listič „Med nami povedano“. Njegov program: rekel bo to in ono, spregovoril o našem življenju v Porurju, povedal, kje in kdaj bo kaj, opozoril na reči, ki bi jih sicer lahko pozabili. Obiskoval nas bo, kadar bo potreba.

NEKAJ OBVESTIL:

Slovenski duhovnik je zagotovo doma vsak ponedeljek. Druge dneve ne vedno. Zato prosi, da prihajate s svojimi potrebami predvsem ob ponedeljkih!

Nedeljske maše so vsako nedeljo in zapovedan praznik v Altensenu v cerkvi St. Johann, Karlplatz, ob 6. uri zvečer; v Oberhausenu pa v cerkvi bolnice sv. Jožefa (St. Josefshospital) v Sterkrade-Stadtmitte, ob 11. uri dopoldne. Starši, ki imajo otroke stare nad 6 let, naj jih čimprej javijo za prvo sv. obhajilo in birmo. Ko bodo prišle vse prijave, se bomo pomenili za čas in kraj pouka.

Naši starejši slovenski rojaki naj mi oprostite, da jih še nisem obiskal, zlasti oni iz Botroppa in Gladbecka. Toliko je dela med novonaseljenci, da še nisem utegnil priti k vam. Ob prvi priliki bom zamujeno nadoknadil.

Vaš duhovnik dr. Janez Zdešar,
Oberhausen-Sterkrade, Inselstr. 31.

Da ne bodo rojaki ostalih evropskih dežel mislili, da smo se vrnili za stalno v domovino, moramo zopet kaj novega sporočiti. Res je, bili smo letos v domovini in še precej nas je bilo; dne 23. avgusta se je vrnil »Slovenia Transport«, s katerim je potovalo nad 70 Slovencev. Med počitnicami so obiskale domovino še nekatere manjše skupine rojakov. Tako smo presodili, da je bilo letos v Sloveniji nad 150 nizozemskih Slovencev.

Slovenska folklorna
skupina
(na Nizozemskem)
nastopa s plesom

Kmalu po vrnitvi smo morali zopet začeti misliti na razne nastope. V septembru je nastopila naša SLOVENSKA FOLKLORNA SKUPINA s plesom na tukajšnji TELEVIZIJI; plesu sta spremljala na harmoniki BRATA MARKON. Pred plesom so tam nastopili tudi »LIMBURŠKI SLOVENCİ« pod vodstvom Franca Markon s par slovenskimi pesmimi. Tako DOMOVINA V TUJINI tudi dela in seznanja tukajšnjo javnost z našo kulturo. S tem nastopom smo odprli vrata še drugim nastopom: ZADOVOLJNIM KRAJNCEM in »20 MINUT PO JUGOSLAVIJI«.

V oktobru so se začele pri nas zopet naše tradicionalne vinske trgateve. V Puth-Schienen so trgali člani Društva sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum; 19. oktobra v Heerlerheide »Zvon« in isti večer naši Lindenheuvelčani v Geleenu. V Hoensbroeku pa so trgali že 21. septembra. Zaključna VSESLOVENSKA TRGATEV Z DNEVOM NAŠIH OČETOV pa bo 23. novembra na Sittarderweg v Heerlenu.

Za kratek čas

Skrbna mati — se pelje v vlaku z dvema otrokoma, deklico in dečkom. Mati je vsa zatopljena v čitanje romana. Na neki postaji se vlak ustavi deset minut, nato pa odpelje naprej. Dečko se približa materi in pravi: „Mama, kako se pravi tej postaji, kjer se je vlak pravkar ustavil!“ — „Ne vem. Pusti me pri miru, saj vidiš, da čitam.“ Čez nekaj minut dečko ves v skrbeh spet vpraša: „Mama, kako se pravi postaji, kjer smo se ustavili?“ — „Kako si tečen! Pusti me pri miru!“ Čez nekaj časa se spet ponovi isti prizor. Na koncu spraševanja mati vsa obupana reče: „Zidani most! Pa kaj te to tako zanima?“ — „Hm, zato, ker je tam naša Tončka stopila iz vlaka...“

Najdeni predmeti — Brihtnež stopi iz gostilne in zagleda policaja. Pobara ga: „Čujte, povejte mi, kaj je treba narediti, če kdo kaj najde?“ — „Kaj?“ odvrne policaj; „tisto reč nese na urad za najdene reči. Če po enem letu tistega nobeden ne zahteva nazaj, je potem vaše. Kaj ste pa našli?“ — „Delo!“ se odreže brihtnež.

Te dni (18. oktobra) se poslavlja od nas dosedanji izseljenski duhovnik č. g. **Vinko Flek**, ki je deloval med nami skoraj 4 leta. Na njegovo mesto je prišel č. g. **Jože Puš**, ki bo nadaljeval delo slov. izselj. duhovnikov. Vsi Slovenci mu želimo, da bi se med nami dobro počutil in veliko storil za božjo čast in sloves naše lepe domovine Slovenije.

V septembru smo imeli tudi nekaj porok: 13. se je poročil z domačinko Klander F. mlajši; teden dni nato pa Boža Britovšek z Nemec W. — Obema paroma čestitamo!

Zadnje čase je imela naša izselj. skupina nekaj prirastka: v družini H. Antlej so dobili v juliju krepkega fantka; v družini Drenovec-Vauti sinčka Franca Jožefa; v družini van Roy-Omerzu punčko Marjano; čez teden dni pa je ga. Geli Januš rodila sinčka.

V zadnjem času so umrli v Brunssumu rojak Us in rojakinja Voučjak. Naj jima sveti večna luč!

Mark Twain je nekoč izjavil, da je najbolj nevaren kraj — postelja. Njegovi prijatelji so se čudili tej izjavi. Twain pa jim pove: „Seveda. V postelji umre največ ljudi.“

Dobra gospodinja. — „Micika! Prinesite iz shrambe tisto steklenico od piva, na kateri je listek z napisom ‚Petrolej‘. Bom pogledala, če je še kaj ruma notri.“

Na predavanju. — Predavateljica gleda v ljudi. Dvigne kozarec vode, jo popije in začne: „Neizpodbitno dejstvo, dragi poslušalci, je da, iz vseh statistik sledi: število moških po bolnicah za živčno bolne je 30 odst. višje od števila žensk.“ — Tedaj pa se oglosi nekdo v zadnji vrsti in reče: „Da, toda kdo jih je tja poslal? ...“

Zakaj hodi v šolo? — „Francek, ali res že hodiš v šolo?“ — „Res!“ — „In kaj tam delaš?“ — „Čakam, da je konec pouka.“

Pri zdravniku. — Tone: „Gospod! zdravnik, vsako jutro, ko vstajam, se mi vrti v glavi kake pol ure, potem pa preneha.“ — Zdravnik: „To si boste pa že lahko pomagali. Vsako jutro vstanite pol ure pozneje in bo dobro.“

Anekdote

(Narte Velikonja)

TAKOJ

Profesor Kobal pride v brivnico, kjer čaka že več moških.

Brivec: »Tako j bo, takoj, g. profesor.«

»Že vem,« reče Kobal, »pri brivcu je takoj pol ure, kmalu dve, ne dolgo tri. Toliko pa ne utegnem.«

PRAVICA

Rajni sodnik dr. Trauner je srečal neko ženo na sodišču.

»Slišijo, gospod, rada bi tja, kjer delé pravico!«

»Pravico, pravico, mati?« pravi zamišljeno. »To iščete? Potem niste na pravi poti! Tu ni pravica, tu so samo paragrafi!«

Prišel je zaradi tega v disciplinarno preiskavo.

NA SMRTNI POSTELJI

Rajni sodnik dr. Trauner je srečal neko vednika (zgodba je do pičice resnična). Ko sta s spovednikom opravila, je še s tresočo se roko segel pod vzglavje in dejal: »Tu imate... za mašo... Naj bo... k sv. Trojici... in k Sv. Duhu... za za za dober namen...«

Duhovnik mu je hotel pomagati in je dejal: »Razumem, razumem, za...«

Toda preden je duhovnik nadaljeval, se je H. dvignil s skrajno silo in pristavil v isti sapi: »... za dober namen, da bi imel srečo pri prašičih!«

Omahnil je in izdihnil.

STARINA

Prišel je starinar h kmetu Kržiču na Rakitni, če ima kaj starega, česar ne potrebuje več, a bi se mogla taka šara kako spraviti v

denar. Starinar je bil mlad fant in je cenil očanca, kakor cenijo kmete vase zaverovani meščani. Kržič pa je bil kavelj. Poslušal je starinarja, njegovo modrost in zgovornost, njegovo prizadevnost in bahavost, poslušal in nazadnje prav malomarno zinił:

»Nekaj, kar je staro in ne vem, zakaj bi mi bilo, pa res prodam. Toda to je edino, kar imam starega. Ne dobite več drugega primera. Redkost nad redkosti. Res, redkost!«

Starinar je ves v ognju, a se je potuhnil.

»No, bom videl, če je res taka redkost; zdi se, da to tako cenite kakor skledico, za katero je Ezav prodal svoje prvenstvo!«

»Že prav, že prav, toda take redkosti ko jaz, pa nimate!«

»Pa pokažite!«

«Tam je!» je pokazal na prag. »Stara je, in če jo kupite za trgovino, jo prodam! Toda to je edino, kar prodam!«

Na pragu je stala njegova stara žena.

O lastovki

Mrzla zima pač ne prija drobni lastovki.

Zato se ona zdaj odpravlja, da podnebje spremeni.

Le kdo ji je povedal, da je tam daleč topli kraj?

Kdo jo bo na poti spremljal in privedel spet nazaj?

On, ki je naš večni Kralj, k'je vsaki stvari dal svoj dar, pošilja ptice iz kraja v kraj — bodi hvaljen vekomaj!

Iz zbirke J. POTOČNIKA, Belgija

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.